

ВЕСІЛЬНИЙ КОРОВАЙ - СИМВОЛ ДОСТАТКУ

Рима Іванівна і Віталій Митрофанович Кудрі

Разом 52 роки

Рима Іванівна народилася в невеликому містечку, що в Рязанській області. Приїхавши в 1956 році до Білої Церкви, вступила до професійно-технічного училища при взуттєвій фабриці. Здобула відповідну освіту й розпочала свою трудову діяльність.

Невдовзі дівчина вступає до Київського інституту легкої промисловості, де і зустрічається зі своїм майбутнім чоловіком – студентом хімічного факультету. Віталій Кудра народився на Чернігівщині. Закінчив школу, відслужив у лавах Радянської армії, а тепер мав гарантоване державою право на здобуття вищої освіти.

«Роки навчання не можна забути, з нами були студенти з усіх радянських республік, а також афроамериканці, угорці, кубинці, монголи, поляки», – згадують наперебій Рима Іванівна й Віталій Митрофанович.

У липні 1962 року відгуляли студентське весілля в гуртожитку і продовжували навчатися. Віталій закінчив інститут раніше. Працював в Івано-Франківську на шкіряному заводі. Рима під час переддипломної практики на Білоцерківській взуттєвій фабриці отримала квартиру в новому будинку по вул. Нововокзальній. Отож молододому чоловікові було куди повертатися, і він приїхав на роботу до Білої Церкви. Працював на

взуттєвій фабриці майстром, потім заступником генерального директора – і так аж до виходу на пенсію.

Рима Іванівна працювала майстром цеху, інженером, потім її запросили на викладацьку роботу до ПТУ № 12 (взуттєве відділення). 43 роки має жінка загального трудового стажу.

У сім'ї два сини, які живуть у Білій Церкві; вони подарували люблячим батькам 2-ох онуків. Старший Єгор живе в Тюмені, закінчив інститут і видобуває газ, а молодший Денис – студент, майбутній юрист.

Зараз сім'я Кудрів проживає на Піщаному масиві. Мають дачу, де дбайливо плекають гарний сад, щороку там дозрівають овочі і фрукти, красується багато квітів.

«Я, як і раніше, люблю читати, обожнюю театр, майже щороку буваю в Москві, Тулі, Рязані, бо шаную свою батьківщину. З чоловіком двічі на рік їздимо на його батьківщину, до Чернігова. Це дуже гарне, старовинне місто, воно мені стало таким рідним, бо ж звідти моя дорога половинка», – щиро зізнається Рима Іванівна.

Увесь цей час їх об'єднувало відчуття обов'язку один перед одним, чужаги, розуміння і, звичайно, велике й світле почуття любові! Саме тому вони разом уже довгих 52 роки!

Микола Юхимович і Лучія Дмитрівна Решетніки

Разом 54 роки

Микола Юхимович народився в Молдові, в селі Крішкауці Дондюшанського району. У липні 1958 року демобілізувався з лав Радянської армії і став працювати водієм у рідному колгоспі.

У серпні цього ж року за направленням району приїхала до села, де жив завзятий і хвацький хлопець Микола, працювати піонервожатою дівчина з дивовижно сонячним ім'ям – Лучія. Ще рік після цікавого знайомства тривала дружба юнака й дівчини. А коли Микола Юхимович ближче познайомився з родиною своєї обраниці, прийняв тверде рішення одружитися. 23 лютого 1960 року Лучія Фортуна і Микола Решетнік розписалися, а весілля відгуляли вже квітучої весни – 8 травня.

Мають донечку, яка народилася через рік, але в день, який співпав із

днем весілля батьків – 23 лютого 1961 року, та сина, який порадував батьків своєю появою через три роки після народження сестрички.

Микола Юхимович був головою сільради, потім 17 років поспіль секретарем партійної організації колгоспу, ще 10 років головою профспілкової організації. Лучія Дмитрівна викладала молдавську мову в школі. А в 2001 році родина переїхала до Білої Церкви (ближче до доньки, яка, закінчивши Київський політех, жила з сім'єю у Білоцерківському районі) й оселилася на Піщаному масиві. У 2010 році, у день свого золотого весілля, повінчалися. Діти подарували 4 онуків. А зараз золоте подружжя бере участь у вихованні 4 правнучат.

Сім'я Решетніків упевнено крокує до 55-річного ювілею спільного подружнього життя.

Не один пуд солі з'їли наші золоті пари. Тому цього разу вони вмочали шматочки короваю в мед, бо ж мають право вже винятково на солодкий присмак кохання

Володимир Іванович і Любов Федорівна Мойсееві

Разом 51 рік

Володимир народився в м. Пласт Челябинської області. Закінчивши школу, вступив до технічного училища, відслужив в армії в м. Владивосток, а потім працював на місцевому заводі в ливарному цеху. Одного вечора пішов на танці, аж раптом – зустрівся поглядом із неймовірно гарними очима вродливої дівчини. Погляд цей запав у душу на все життя, а ім'я дівчини вразило й полонило – воно було співзвучне з почуттям, яке спалахнуло в серці. Її звали Любов... Володя і Люба побралися 6 лютого 1963 року.

Якось зателефонував армійський товариш і запропонував приїхати до нього в гості. Так сама доля «закинула» Володимира в Україну, де працю-

вав трактористом у радгоспі «Білоцерківський», а невдовзі перейшов на досить відповідальну посаду – став бригадиром. І так довгих 30 років. Нагороджений орденом Трудової слави III ступеня. Вийшовши на заслужений відпочинок, продовжив працювати охоронцем у кооперативі «Піщаний», бо ж без роботи не уявляє свого життя.

Любов Федорівна закінчила швейне училище і стала прекрасним факівцем з пошиття верхнього одягу, довгий час пропрацювала в ательє «Силует».

Подружжя виховало дочку Олену і сина Романа, а тепер радіють ще й 3-м онукам. Плеч-о-пліч уже йдуть по життю 52-й рік!

Петро Степанович і Віра Олександрівна Губрії

Разом 55 років

Вітання від онуків

Наш дедушка! В образах ярких Привычно нам видеть тебя – Классический, «старой закалки», По сути – сам создал себя! Пройдя все ступени карьеры, С рабочих – в начале пути, Дорос до начальников важных Одного с предприятий страны! А наша любимая бабушка, Добрая наша душа, Красивой, молоденькой барышней За милого замуж пошла. Работала ты крановщицею,

Смотрела на всех с высоты. И сокола в небе ты встретила, А соколом был, дедушка, – ты! Жили, любили, работали, Детей поднимали в семье, Теперь и внучата вот выросли И правнук Ваш школьник уже! Полвека в любви и согласии, Судьбу разделив пополам. Желаем, любимые, счастья, Здоровья и бодрости Вам! Прекрасной и радостной жизни На долгие годы вперед, Вы золота вместе достигли, Теперь бриллиантам черед!